

RECHTSPRAAK

Gemeente trekt loonstop arbeidsongeschikte ambtenaar na bezwaar en tijdens beroep uit coulance in. Gemeente wordt veroordeeld in de proceskosten van de ambtenaar. Niet gebleken dat de noodzaak om bezwaar en beroep in te stellen uitsluitend te wijten is aan handelwijze ambtenaar.

Feiten

De heer X (hierna: de ambtenaar) is als ambtenaar werkzaam bij de gemeente Asten. Op 28 december 2018 heeft de gemeente bij besluit (hierna: het primaire besluit) met ingang van 27 december 2018 het doorbetalen van het salaris van de ambtenaar gestaakt, omdat hij voor de derde maal niet is ingegaan op de uitnodiging voor een re-integratiegesprek. Bij besluit van 4 juli 2019 heeft de gemeente het bezwaar van de ambtenaar ongegrond verklaard. De ambtenaar heeft hiertegen beroep ingesteld. Vervolgens heeft de gemeente het primaire besluit ingetrokken. De ambtenaar heeft daarop het beroep ingetrokken en daarbij verzocht de gemeente in de proceskosten te veroordelen. De gemeente heeft op dit verzoek gereageerd en is van mening dat sprake is van bijzondere omstandigheden op grond waarvan een proceskostenveroordeling achterwege moet blijven.

Oordeel

De rechtbank oordeelt als volgt. In geval van een tegemoetkomen door het bestuursorgaan wordt in beginsel een proceskostenveroordeling uitgesproken. Op dit uitgangspunt kan slechts een uitzondering worden gemaakt vanwege bijzondere omstandigheden. De CRvB heeft eerder overwogen dat het gegeven dat onverplicht en bij wege van coulance is tegemoetgekomen, in beginsel geen dergelijke bijzondere omstandigheid oplevert. Indien, bijvoorbeeld, de noodzaak om beroep in te stellen uitsluitend is te wijten aan de handelwijze van de betrokkene zelf, kan wel gesproken worden van een bijzondere omstandigheid (zie CRvB 12 februari 2014, ECLI:NL:CRVB:2014:397). De rechtbank is van oordeel dat in dit geval geen sprake is van een bijzondere omstandigheid. Dat de gemeente uit coulance tegemoet is gekomen, levert hier geen bijzondere omstandigheid op. Naar het oordeel van de rechtbank kan ook niet worden gezegd dat de noodzaak om beroep in te stellen uitsluitend te wijten is aan de handelwijze van de ambtenaar. Uit het bestreden besluit volgt dat de doorbetaling van het salaris is gestaakt, nadat de ambtenaar voor de derde maal niet is ingegaan op de uitnodiging voor een re-integratiegesprek. Uit de gedingstukken maakt de rechtbank op dat de gemachtigde van de ambtenaar in reactie op de derde uitnodiging voor een gesprek heeft aangegeven dat hij als adviseur bij het gesprek aanwezig wenst te zijn, maar op die dag

verhinderd is om naar het kantoor van de gemeente af te reizen. Wel biedt hij de mogelijkheid het gesprek op zijn kantoor te laten plaatsvinden. In latere correspondentie wordt dit aanbod herhaald en ook gewezen op de mogelijkheid om informatieverstrekking op andere wijze, bijvoorbeeld telefonisch. De gemeente gaat hier niet op in en past een loonstop toe. De gemeente is van mening dat de ambtenaar zonder verschoonbare reden niet op het gesprek is verschenen. De rechtbank volgt de gemeente hierin niet. Mede gezien het feit dat in de oproepbrief van de gemeente is opgenomen dat de ambtenaar desgewenst een adviseur kan meenemen naar het gesprek, had hem die gelegenheid ook moeten worden geboden. Het had op de weg van de gemeente gelegen om (bijvoorbeeld) een nieuwe datum in te plannen voor een gesprek. Dit betekent dat geen sprake is van een situatie dat de noodzaak om (bezwaar en) beroep in te stellen uitsluitend voortkomt uit de handelwijze van de ambtenaar. Onder verwijzing naar de vaste rechtspraak van de CRvB overweegt de rechtbank dat ook bij een verzoek om vergoeding van de kosten in bezwaar als regel geldt dat het enkele feit van het tegemoetkomen voldoende is om de gevraagde veroordeling uit te spreken. De gemeente heeft niet aan kunnen tonen dat van verwijtbare onrechtmatigheid in het primaire besluit geen sprake is. De rechtbank wijst het verzoek als kennelijk gegrond toe en veroordeelt de gemeente in de proceskosten van de ambtenaar in bezwaar en beroep.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 19-03-2021

Zaaknummer: SHE 19/2060